

UZ IZLOŽBE RADOVA GORANA GROFELNIKA I DAVORA RAPAJIĆA POSTAVLJENE U ORGANIZACIJI HRVATSKOG DRUŠTVA LIKOVNIH UMJETNIKA ISTRE

Grofelnikovo srce i Rapajićev ratio

Grofelnikova posljednja faza najoslobođenija je do sada, lišena ikakve kalkulacije o potrebitosti ikakve estetske prihvatljivosti. Radi se o činu memorijskog crtanja iz primozga u kojem se susreću tašizam, transavangarda, street art, grafi(ter)izam i fauvizam ● Rapajić se predstavlja racionalnim slikarom pop artističkih svjetonazora analognim naslovu izložbe „Šezdeset/Bez komentara“. On stare fotografije vraća u okvire slikarstva, odnosno fotografski medij retroaktivno umeće u službu ponovnog preispitivanja

PIŠE Vedran ŠILIPETAR

PULA - Dvije izložbe u organizaciji Hrvatskog društva likovnih umjetnika Istre održane su početkom srpnja u prostorima Multimedijskog centra LUKA u Puli. Radi se o slikarskim izložbama dvojice istarskih likovnih umjetnika: Rovinjca Davora Rapajića i Puljaninina Gorana Grofelnika.

Utjecaj dječjeg rukopisa

Grofelnik, po svojoj vokaciji slikar, a po profesiji učitelj likovne kulture, evidentno je pod influencu najmlađih likovnih stvaratelja od kojih još uvijek itekako uči. Utjecaj dječjeg rukopisa, razigranog kolorita i naizgled banalnih motiva, a ponajviše osobna sloboda eksperimentiranja s tašizmom čak i iznad granice estetske dopadljivosti tek su neki od priloga ovog tezi. Mrljoviti kolopleti, linerani crteži (uglavnom skice) koji idu do ruba pukog škrabanja istovremeno su čin oslobodenja, ali i upozorenje i autocenzura koju svaki zvanju predani pedagog ima uvidjeti prilikom ocjenjivanja dječjih radova. Naime, Grofelnikova posljednja faza njegova je najoslobođenija faza do sada, lišena ikakve kalkulacije o potrebitosti ikakve estetske prihvatljivosti. Radi se o činu memorijskog crtanja iz primozga u kojem se su-

sreću tašizam, transavangarda, street art, grafi(ter)izam i fauvizam. Iako smo pulskog autora dosada imali prilike vidjeti u fazama koje analogno prate jedna drugu te se ciklički na neki način oslanjaju na njegov prepoznatljiv infantilistički pristup produbljen iskustvima čovjeka s kontinuitetom u pedagoškom radu, tako je i posljednji ciklus serija radova iz daleke 2004. godine, sve do najnovijih radova iz 2013. godine. Radi se o slikama u kombiniranoj tehnici, koje su rađene vrlo slojevitim upotrebama matrica u kombinaciji s klasičnim slikarskim pristupom.

Objekt organske forme

Osim slika autor je izložio i jedan objekt organske forme na kojeg je potom slikarski intervenirao, a koji je poslužio kao lajtmotiv na nekoliko slikarskih platna. Radi se o korijunu drva čija nepravilna forma neodoljivo podsjeća na organ ljudskog srca, a čija ikonografija seže duboko u povijest zapadnog kršćanstva, a samim time (de)mitificira osnovnu misao autorovog postava. Moguće je da se u naizgled nečitljivosti i

Radovi Gorana Grofelnika

za mnoge vjerojatno mrljovitom i neurednom slikarstvu krije vrlo humana poruka subverzivnog značenja. Srce po svojoj definiciji jest ono što ljudski život drži na životu pa se tako i Grofelnikovo slikarstvo na neki način referira na ponovni revival slikarstva, kojeg je nakon godina traženja i eksperimen-

tačenja vratila upravo talijanska transavangarda, čije elemente iščitavamo i u Grofelnikovoj posljednjoj fazi.

Obiteljski relikvijar

Dijametralno različit a u estetskom smislu sasvim drugačijeg pristupa je rovinjski slikar Davor Rapajić koji izlaže u galeriji Aneks. Za razliku od Grofelnikovog slikarstva u kojem dominira mrlja, organizirani (ne)red i kaos, Rapajić se predstavlja racionalnim slikarom popartističkih svjetonazora analognim naslovu izložbe „Šezdeset/Bez komentara“.

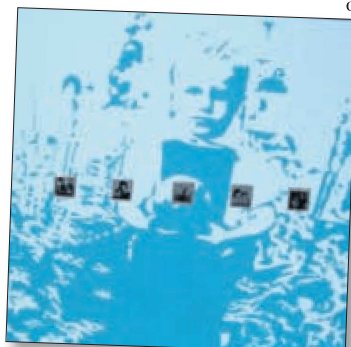
Ciklus je to od 11 ulja na platnu u koja su umetnuti aluminijski okviri (kutijice) uokvirene crtačke varijacije fotografija iz obiteljskih albuma. Slike su rađene

u lokalnom tonu čiji realizam aludira na moguću fotografski predložak (?), a putem kojeg Rapajić stare fotografije vraća u okvire slikarstva, odnosno fotografski medij retroaktivno umeće u službu ponovnog preispitivanja i na neki način revitalizira njegovu prvotnu namjenu. Ovoga puta to su neke drage memorije, svojevrsni obiteljski relikvijar ukomponiran u prokušani, ali vrlo ukusni i s tehničke strane besprijekorno čisti izraz u kojem ništa osim reda i kompozicijske preciznosti ne dominira. Čak su i (su)odnosi između dva tona iste boje gradirani do te mjere da niti jedan ne iskače iz slikarske cjeline koja za cilj ima usporediti i valorizirati fotografiju/slikarstvo, crtež, pa čak na neki način i sliko-objekt. Rapajićev je ciklus svojevrsni hommage pop artu, ali i raznim inačicama fotografskog realizma i općenito estetici koja je žarila i palila svjetskom scenom

tijekom šezdesetih godina 20 stoljeća. Za konstatirati je da je rovinjski slikar uspio u svojoj namjeni da se nakloni i oda priznanje desetljeću u kojem su se turbulentno izmjenjivali stilovi i estetski nivoi čiji su postulati općeprihvaćeni i danas, u eri kada je slikarstvo iz grupnih pokreta prepušteno na milost i nemilost svakom slikaru ponaosob.

Memorija odrastanja

Rapajićev je ciklus lament vremenima u kojima je individualizam polako isplivavao na površinu iz pojedinih umjetničkih grupa, raznih subkulturnih pokreta, političkih ideologija i na primjeru Jugoslavije, partijskih disidenata. Memorija odrastanja, svjedočenje zlatne faze razvoja kapitalističkog društva na zapadu promatrane iz perspektive dječaka rođenog na tlu Balkana jedno je iz mogućih tumačenja posljednjeg ciklusa Davora Rapajića.

Rapajićeve „Šezdeset/Bez komentara“

ČLANOVI POREČKOG DRUŠTVA PRIJATELJA GIOSTRE SUDJELOVALI NA SNIMANJU FILMA „OTOK LJUBAVI“

Osamdeset giostranata na filmskom setu

Snimanje na Trgu Marafor trajalo je cijelu noć, a obuhvaćalo je scene u kojima se protagonisti, bračni par Grebo nalazi u šetnji porečkom starogradskom jezgrom u kojoj se odvija povijesni festival Giostra

POREČ - Preksinoć su na porečkom Trgu Marafor snimane neke od masovnih scena za film „Otok ljubavi“ bosansko hercegovačke redateljice Jasmine Žbanić čije se snimanje proteklih mjesec i pol dana odvija u Poreču.

Atmosfera festivala

Snimanje na trgu trajalo je cijelu noć, a obuhvaćalo je scene u kojima se protagonisti, bračni par Grebo nalazi u šetnji porečkom starogradskom jezgrom u

Snimanje na Trgu Marafor

kojoj se odvija povijesni festival Giostra. Stoga su u ovim scenama angažirani članovi Društva prijatelja Giostre koji su u filmu dočarali atmosferu porečkog povijesnog festivala, a snimanje je privuklo i brojne znatizeljne i turiste.

- Bilo je to jedno veliko iskustvo i rad sa profesionalcima. Do sada smo imali iskustva u kazališnim predstavama, a sada smo dobili priliku sudjelovati u filmskom snimanju, kaže Elena Uljančić - Vekić, ravnateljica Zavičajnog muzeja Pore-

štine i predsjednica Društva prijatelja Giostre.

Snimanju se odazvalo 80 članova Društva i simpatizera koji su svoje uloge odradili volonterski, a za uzvrat od filmske ekipe dobili fotoaparati i printer za potrebe Društva.

Redateljica Jasmine Žbanić

Snimanje filma Otok ljubavi odvija se najvećim dijelom na porečkom otoku Sv. Nikoleta, te u Motovunu i Oprtlju. Riječ je o komediji temeljenoj na tekstu koji je Žbanić napisala zajedno s Aleksandrom Hemonom, svjetski poznatim piscem. Glavne uloge u

filmu tumače bosanskohercegovački glumac Ermin Bravo, francuska glumica Ariane Labed, rumunjska glumica Ada Condeescu, Leon Lučev, Branka Petrić Fehmi i poznati talijanski glumac Franco Nero. U filmu je, uz glavne glumce, angažirano i oko 1.500 statista uglavnom Porečana i ljudi iz Istre.

Snimanje se bliži kraju

Film su poduprli državni fondovi iz Hrvatske, Švicarske i Njemačke, kao i europski fond Eurimages i MEDIA program. Producenti filma su produkcija Živa iz Hrvatske, Komplizen filma iz Njemačke, Okofilm iz Švicarske i Deblokada iz Bosne i Hercegovine. Snimanje se ovih dana bliži kraju, a premijera filma planirana je za iduću godinu.

V. HABEREITER
Snimila J. PREKALJ